

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka I.

Vydána dne 4. listopadu 1918.

Čís. 1.

Zákon ze dne 2. listopadu 1918,
jímž se upravuje vyhlásování zákonů a nařízení.

Národní výbor československý nařizuje:

§ 1.

Zákony a nařízení vyhlášují se platně ve „Sbírce zákonů a nařízení státu československého“. Sbírka tato vydává se v jazyce českém. Vedle toho vychází sbírka tato i ve znění slovenském. Původní jest znění české.

§ 2.

Kde zákon sám jiného neustanovuje, nastává jeho účinnost 30 dnů po jeho vyhlášení.

§ 3.

Zákon tento vstupuje ihned v účinnost. Provedení jeho náleží v obor správy vnitřní.

§ 4.

Do této sbírky pojmají se dodatečně i zákony a nařízení národním výborem československým před vyhlášením tohoto zákona vydané. Jich účinnost počítá se však ode dne, kdy byly veřejně vyhlášeny. Den tento jest u každého takového zákona a nařízení udán.

Dr. Frant. Soukup v. r. Ant. Švehla v. r.
Jiří Stříbrný v. r. Dr. Alois Rašín v. r.
Dr. Vavro Šrobár v. r.

Čís. 2.

Zákon ze dne 2. listopadu 1918,
jímž se zřizují nejvyšší správní úřady ve státě československém.

Národní výbor československý nařizuje:

§ 1.

K obstarávání nejvyšší správy státní zřizují se tyto úřady:

1. úřad pro věci zahraniční,
2. úřad pro správu vnitřní,
3. úřad pro správu finanční,
4. úřad pro správu vyučování a národní osvětu,
5. úřad pro správu spravedlnosti,
6. úřad pro správu průmyslu, obchodu a živností.
7. úřad pro správu dopravy,
8. úřad pro správu veřejných prací,
9. úřad pro správu zemědělství,
10. úřad pro národní obranu,
11. úřad pro správu sociální péče a
12. úřad pro správu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

§ 2.

Působnost všech těchto nejvyšších správních úřadů vztahuje se na veškeré záležitosti, které dne 28. října 1918 u dosavadních ústředních úřadů, pro tyto záležitosti do tohoto dne příslušných nebyly vyřízeny.

§ 3.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Frant. Soukup v. r. Ant. Švehla v. r.
Jiří Stříbrný v. r. Dr. Alois Rašín v. r.
Dr. Vavro Šrobár v. r.

Čís. 3.

Zákon ze dne 2. listopadu 1918,
o nejvyšším správním soudě a o řešení kompetenčních konfliktů.

Národní výbor československý nařizuje:

§ 1.

Pro veškerou oblast státu československého zřizuje se nejvyšší správní soud se sídlem v Praze. Soud tento skládá se z prvního presidenta (II. tř. hodn.), z druhého presidenta (III. tř. hodn.), ze 4 senátních presidentů (IV. tř. hodn.) a 20 radů nejvyššího správního soudu, z nichž jest 7 ve tř. IV., ostatní ve tř. V. a z potřebného počtu tajemníků, sil kancelářských, pomocných a sluhovských.

§ 2.

Pro příslušnost a složení nejvyššího správního soudu i pro řízení před ním platí předpisy §§ 2. a násl. zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876, jeho novely ze dne 21. září 1905, č. 149 ř. z., i jeho jednacím řád (ministerské nař. ze dne 22. srpna 1907, č. 209 ř. z.) s následujícími doplňky a úchyly:

1. předpis § 2. zák. ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876, doplňuje se tímto ustanovením:

Rozhodnutí nebo opatření nepřestává býti výrokem správního úřadu proto, že při rozhodování buď ve stolici poslední nebo v některé stolici nižší účastnil se jako člen rozhodujícího neb nařizujícího úřadu řádný soudce;

2. z § 3. tohoto zákona ponechávají se v platnosti toliko předpisy lit. a) a lit. f);

3. ustanovení § 48. tohoto zákona se zrušuje;

4. nejvyšší správní soud rozhoduje o stížnostech přikázaných dosud dle článku 3., lit. b), základního zákona státního ze dne 21. prosince 1867, č. 143 ř. z., soudu říšskému;

5. nejvyšší správní soud jest povolán rozhodovati o kompetenčních konfliktech mezi různými správními úřady, jež byly dosud dle článku 2., lit. b) a c) základního zákona státního ze dne 21. prosince 1867, č. 143 ř. z., přikázány soudu říšskému;

6. nejvyšší správní soud rozhoduje o nárocích proti státu nebo jednotlivým zemím tohoto státu tenkrát, rozhodly-li již o nárocích těchto v mezích své příslušnosti v instančním pořadí úřady správní, a jde-li toliko o přezkoumání tohoto rozhodnutí.

§ 3.

Rozhodovati o kompetenčních konfliktech mezi soudy řádnými s jedné a správními úřady se strany druhé (článek 2., lit. a) základního zákona státního ze dne 21. prosince 1867, č. 143 ř. z.) nebo o konfliktech kompetenčních mezi nejvyšším správním soudem se strany jedné a řádným soudem se strany druhé (§ 2. zákona ze dne 22. října 1875, č. 37 ř. z. z r. 1876) jest povolán zvláštní senát, jenž skládá se ze tří členů nejvyššího soudu a ze 3 členů nejvyššího správního soudu. Předsedu tohoto senátu jmenuje vždy na dobu tří let vláda.

§ 4.

Kompetenční konflikt záporný tu jest, když otázka příslušnosti v předepsaném instančním postupu poslední přípustnou stolicí byla popřena.

Kompetenční konflikt kladný jest tu, jakmile k téže záležitosti dva různé správní úřady (§ 2., č. 5) nebo řádný soud s jedné a úřad správní nebo nejvyšší správní soud s druhé strany (§ 3.) příslušnost si osobují.

§ 5.

Návrh na řešení kompetenčního konfliktu vznésti může buď strana účastněná na záležitosti, pro niž příslušnost jest sporná, buď úřad nebo soud, o jehož příslušnost se jedná. Návrh tento podati jest v případě § 2., č. 5, u nejvyššího správního soudu, v případě § 3. u předsedy rozhodovacího senátu v tolika vyhotoveních, aby jedno mohlo zůstatí u rozhodujícího senátu a po jednom mohli obdržeti ostatní na kompetenčním konfliktu účastnění. K účastníkům jest čítati netoliko soud či úřad o příslušnost se proucí, nýbrž i strany v oné věci, k níž příslušnost se stala spornou.

§ 6.

Návrh tento dodává se ostatním účastníkům k projevu, načež rozhoduje se o něm v sezení neveřejném. Rozhodnutí toto, jež, nezamítá-li se návrh jako nepřipustný nebo pro nepřipustnost dovolaného rozhodujícího senátu, jest vydati ve formě rozsudku, vyslovuje, který úřad či soud jest pro dotčenou záležitost příslušným.

§ 7.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Frant. Soukup v. r. Ant. Švehla v. r.
Jiří Stříbrný v. r. Dr. Alois Rašín v. r.
Dr. Vavro Šrobár v. r.

Čís. 4.

**Zákon ze dne 2. listopadu 1918
o příslušnosti k rozhodování o nárocích proti státu
nebo jeho částem.**

Národní výbor československý nařizuje:

§ 1.

Pokud nepřislúší dle § 2., č. 6 zákona z dnešního dne, č. 3 sb. z., rozhodovati o nároku proti celému státu nebo jeho jednotlivým zemím nejvyššímu správnímu soudu, lze uplatňovati nároky tyto žalobou u řádných soudů. Příslušným jest v prvé stolici zemský soud v Praze.